

Cena dla wszystkich
3 ct. (6 hal.)

PRENUMERATA

w Krakowie i Podgórzu miesięcznie
1 R. 40 h.
za odprawą do domu dopłać się
30 halercy.

Na prenumeratę miesięczną K. 100.

Prenumerata za grzeszy:

1 m. 80 hal., 2 m. 50 st., 3 m.
miesięcznie.

NOWINY

DZIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH AGENCJA SOKOŁOWSKIEGO

OGŁOSZENIA

za wiersz płać 16 hal., za każdy
następny raz 12 hal., drobne ogło-
szenia po 4 hal. od wyrazu (minimum
50 hal.). Nadesłane za wiersz płać
50 hal., spody na każdej stronie
po 3 korony — Załączniki 30 koron
za tydzień.
Inseraty prowadzi w swoim sąsiedzie
p. Marjan Hupczy.
Administracja „NOWINY” Ławica 7,
od 9—1 w poł. i od 2—5 popołudniu.

Na Lwów skład i ekspedycja
AGENCJA SOKOŁOWSKIEGO
Pawel Hancowski 3.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:
Kraków, alia Światła 1. 7. Telefon 518.
Ekspedycja w drukarni Józefa Fischera.

Redaktor naczelny:
LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustne, telefoniczne i listowne przy-
jmuje redakcja (telefon 512) od godz. 7 rano do
godz. 8 wieczorem. Rękopisów nie zwraca się.

„Nowiny” wychodzą codziennie. — Cena numeru 3 ct. (6 h.) — W poniedziałki i dni poświęczone 2 centy.

Z Królestwa Polskiego.

Strejki rolne.

Strejk rolny, proklamowany przez P. P. S., nie zapowiada się groźnie. Unia 18 go b. m. ogarnęła kilkadziesiąt majątków ziemskich w gub. warszawskiej, pomiędzy innymi Wilandów, Milanowskich, Brwinów, Jaktorów. Jak dotąd, przebieg jest spokojny. Strejk ma charakter ekonomiczny. Ujawnia się także zaczyna tu i ówdzie kontragratyacja. Tak np. w jednym z majątków, gęsiarzy strejków, grupa jacychś ludzi z rewolwerami w ręku zmusiła strejkujących służbę folwarczną powrócić do pracy. Ludzie ci oświadczyli podobno, że zwiędzać będą jeden majątek po drugim, wszędzie zmuszać robotników do pracy i karać doraźnie wicherzycieli, podburzających do bierobocia.

Zadania strejkujących, sformułowane przez Polską Partję socjalistyczną, są następujące: Dla próbków pensji 30 rb., ordynary 14 korcy, taka ilość ziemi, aby dała 40 korcy kartofli, 10 przędw ogrodu na kapuście, 50 przędw na podbierkę. Robotnik na życiu dworskim ma otrzymać 40 rb., a robotnica 30 rb. pensji. Mieszkania: osobna izba dla rodziny. W niedzielę mięso na obiad. Inne żądania głębiej się nie wniknęły. Nie mówić „ty” do dorosłego robotnika. Dzień roboczy w terenie ma trwać nie dłużej niż 12 godzin. W zmroku do zmrzoku. Pomoc lekarska i lekarska bezpłatna. Osobna izba z łóżkiem dla chorych zakaźnych. Początkowe nauczanie obowiązkowo leży na obywatelu. Kary pieniężne mogą być nakładane tylko za zgodą dwóch starszych parobków. Niedziela i święto wolne, z wyjątkiem dyżurnych. Każdy robotnik ma prawo przyjmować u siebie gościa. Obywatelom nie wolno robić „rewizji” w mieszkaniach parobków. I wreszcie święcenie 1 maja.

Tajemniczy wybuch i zastrzelenie dwu agentów.

Z Warszawy piszą nam:

„Bojownicy” warszawscy nabrali dziś imponującej wprawy w strzelaniu z bronią: strzali, wymierzone zazwyczaj w głowę, zwykle nie chybiąją celu. Onegdaj znowu z półrocznej wojska sprzątnięto strzałami dwu aspidów policyjnych.

Dnia 19 b. m. po południu na ulicy Wroniej dał się słyszeć straszny huk. Wybuch nastąpił w domu Nr. 29 przy ulicy Wroniej, którego drugi front wychodzi na alie Łucka.

Przybyło tu niebawem wojsko i policya w asysepncy komisarza cyrkulu, który przeprowadził śledztwo, przyczem stwierdził, iż na trzecim piętrze zamieszkiwał w dwóch pokojach z kuchnią rzemieślnik z fabryki Trelera, Jaworski z żoną, dwóch synów dorosłych oraz zięć Olejnicki z żoną, pracujący w fabryce Bormana.

W chwili wybuchu, jedynie stary Jaworski pozostał się w pokoju za stołem, zaś żona jego tuż obok niego prała bieliznę. Nagle w kuchni, którą oddzielał od pokojów i przedpokój rozległ się straszliwy huk.

Kredens w kuchni i szczyby zostały zdruzgotane, a ramy okienne pólmane.

Co było przyczyną wybuchu, stwierdzić było niepodobna. Dom nie posiada oświe-

lenia gazowego; w kuchni gdzie nastąpił wybuch, od tygodnia nie palono wcale, a nado mało kto uczęszczał tam, ponieważ jedzenie gotowano w pokoju; siła wybuchu zresztą potwierdziła, iż sprawca nie wyszedłby cało.

Komisarz, nie wykrywszy przyczyny wybuchu, spisał protokół i śledztwo zakończył.

Dla niedopuszczenia do miejsca wypadku tłumnie wdzierającej się publiczności, wejście do domu zajęli żołnierze z rewirwami na czole.

Wobec tego tłum zaczął się po trochu rozchodzić, do czego przyczyniła się przestroga wśród zebranych, zrzucona przez paru nieznajomych: *nie narabiacie się, bo jest tu kilku agentów policyjnych*.

Czcioteczka ognia! Zapelnia ofiarę. Z życia sekularstwa amerykańskiego.
(Patrz: „Za światła” — Kronika ilustrowana)

**Bieliznę męską
Krawaty — Rękawiczki**

POLECA

Zdzisław Zdanowicz
w Krakowie, Sławkowska 1. 3 n.

Za chwilę rozległy się dwa strzały i zamierzający i żołnierze zorientowali się, co to ma znaczyć, trup trzydziestokilogramowego mężczyzny leżał już przed domem z cząstką, przesyłając kulą rewolwerową, która przeszła przez oko i usta. Był to agent tajnej policji VI cyrkułu, Zinow.

Tymczasem rozpędzona przez żołnierzy publiczność zaczęła tłumnie uśwadzać się na ulicę Wrota i zaczęły nadciągać liczne patrole.

Wiem rozległ się strzał na rogu ulic Wrota i Prostej, wymierzony do drugiego agenta policyjnego, któremu kula przeszła głowę od prawego ucha, a wyszła przez nos.

Ów agent nazywał się Brzozowski, miał lat 35, służył także w VI cyrkułe.

Tak strzelają „hojowcy“ warszawscy.

Mankietnicy.

W ocenie fanatycznego ruchu mankietyków — mimo wszystko — należy być ostrożnym. Faktem bowiem jest, że dzienniki w Królestwie zamieszczały moc plotek i bajek na temat maryawitów.

I tak „Kurj. Warsz.“ donosił że ks. Furmanik wywiesił na kszycy dwu robotników z cukrowni w Lesznie Ismera i Skronskego.

Otoż ów Ismer zgłosił się osobiście do redakcji „Kurjera Polskiego“ (dziennik katolicki) i prosił o wiadomość, jakoby został wyświecony. Ma on ciężką wymowę i żadną miarą kazania wygłosiłby nie potrafił.

Jeden z redaktorów zapytał: Ale innych może ksiądz Furmanik wyświecić?

— Nikogo nie wyświecał. To bajka!

Ma Ismer inny jeszcze żal, osobisty do dziennikarzy.

— Skrzywdził mnie panowie! Pisząc o nim niby wyświeconemu mojem i Skronskego, wydrukowali panowie, że „obaj reputacyja najlepsza w okolicy nie cieszymy.“ Niech panowie to przeczytają...

Tu przedstawił nam list polecający od zwierzchnika swego, prosiącego „o wysłuchanie uczciwego i porządnego robotnika, ale „zapaleńca“. Świadectwo wiarodgodne, ale określenie za słabe. Już na twarzy

Ismera maluje się szalona zaciętość, upór nieprzelamany.

Z dalszej rozmowy z zacieklą mankietykiem nie można, rzecz prosta, wyprowadzać żadnych wniosków. Nadmieniamy tylko, że na pytanie nasze, Ismer sławo wco i otwarcie ogłosił z ambony odczucie się maryawitów od kościoła twierdzącego katolickiego i wypowiedzenie posła szefaństwa biskupom i Papieżowi.

Nie ulega już dzisiaj kwestyi, że maryawici utworzą odrębną sekte, łączącą kilka lub kilkanaście tysięcy zwolenników. Wpływ większego nie uzyskają; gdy pierwszy hałas przemienie, sekta, jak tyle innych, pójdzie w zapomnienie. Rząd rosyjski wobec „lojalnych“ maryawitów zajmuje się nowiśko bardzo tolerancją i nie stawia im żadnych przeszkód w zajmowaniu kościołów.

Z KRAJU.

Zakopane. (Posiedzenie komisji klimatycznej). Przed kilku dniami odbył się w Zakopanem pod przewodnictwem b. m. Madu rozmowa posiedzenie komisji klimatycznej, na którym powzięto szereg doniozłych uchwał. Najdonioślejszą jest uchwała, aby wybudować nowy szpital kosztem 10,000 koron. Plany gotowe przedłożył dr Janiszewski. O subwencji na tę budowę uchwała komisya zwrócić się do Sejmu i do gminy zakopiańskiej. — Następnie uchwalono prosić Wydział krajowy, aby pokrzywił ukończenie budowy drogi przez Kosielska do Chochołowa i aby przytępił do budowy mostu na Białce. Uchwalono dalej wybudować chodnik po obydwu stronach ulicy Kosielskiej i odnieść się do dyrekcyi kolejowej w Krakowie, aby pokrzywiła sennowemu puścić w ruch już w miesiącu maju, a nie dopiero 26 czerwca.

Dyrekcya szkoły dla przemystu drzewnego w Zakopanem, ogłasza, że o sty pendya rządowe w kwocie 300 kor. rocznie mogą się starać ci, którzy pragną się kształcić w tejże szkole zawodowej Bliższych

szczebliw można zasięgnąć w dyrekcyi, w starostwach lub urzędach gminnych.

Z Żywca. Deputacya rady miasta Żywca, złożona z pp. Studentkiego, Kotlarskiego i Biłki, przybyła do Krakowa, aby posłowi Petelenowi wręczyć dyplom honorowego obywatelstwa za jego zasługi w sprawie otwarcia szkoły realnej w Żywcu.

Nowy Sącz, 19 kwietnia. (Burmistrz oskarżony o oszustwo).

Dziś 19 bm. przy zapewnieniu po brześci sili rozpoczęła się rozprawa przed trybunałem karnym przeciw 83-letniemu burmistrzowi miasta Bobowy, p. Janowi Osowickiemu, oskarżonemu o zbrodnicze oszustwo, popełnione na szkołę w mieście Bobowy. Oskarżenie popiera prokurator p. S. Szalski, oskarżonego broni adw. dr Sterkowicz.

Główna miasto Bobowy jest tabularną właścicielką kamienica, obejmającego przestrzeń przeszło 36 morg. Obecną jednak właścicielką Bobowy p. Bulezaw Diagoszawski także rości sobie do kamienica prawa.

Rada miejska w Bobowy powołała jednak w dniu 16 sierpnia 1905 jednomyślnie uchwalić, aby Długoszewskiemu, odepnie kamienic i dalej pobierał szuter i pianek na cenzus miasta. Uchwała została ustnie wykonana. P. Długoszewski jednak korzystając z prawa, że z tego kamienica także użytkował, oskarżił has w ady i zezwolenia gminy, licząc na pomoc bractwa szarych gmin Bobowy w drodze prawisornalnej o naruszenie go w posiadaniu i dzięki zezwoleniu wygrał proces.

Radai mieści wystąpił wtedy w drodze karnej przeciw swemu burmistrzowi o zbrodnicze oszustwo, popełnione przez złozenie fałszywych zeznań.

Do rozprawy zaważano radnych miasta, oraz sekretarza, z których już kilku przesłuchano i którzy w zupełności potwierdzają fakta, zarzucane w akcie oskarżenia. O wyniku rozprawy doniesiemy.

Uchwały narodowa. Z Gręboszowa pisał nam: Dożyliśmy chwili, w którejś uświadomiony lud polski w Galicyi idąc za słowami duchownego swego wodza Kosińskiego, „pragnie pocieszyć swoją siłą“, tym śmiejele dobić się zwycięstwa. Panny nakazów Ko-

MAURYCJUS LEVEL.

ZŁUDZENIE.

Posiniąły z zimna, ze zgarbionemi plecami, z pochyloną na bok głową, ścisnąc w głębi kieszeni kilkanaście sous, które zebrał od rana, walczył się zebrał pośród tłumów, zanadto zmordowany, żeby przenieść, zanadto zmarnięty, żeby gołą rękę wyciągnąć.

Drobne płatki śniegu przyczepiały mu się do brody obwisłały obnażoną szyję. Nie spostrzegł się w tem wcale i myślał:

— Gdybym tak godzinę był bogatym... Chciałbym mieć powóz...

Przystanął, rozważał chwilę, pokiwawszy głową i wyszeptał:

— A potem...

Znowu zaczął marzyć. I zawsze, zaledwie sformułował swoje marzenie, wtargnęli ramionami, mysząc:

— To nie to! Czyżby tak trudno było znaleźć chwilę prawdziwego szczęścia, tego znikomego złudzenia, ku któremu wyciągam ramiona?

— Idąc tak, zobaczysz pod bramą jednego z domów drugiego zebrała, trzęsącego się z zimna, z wychudłą twarzą, z wycień-

oną ręką, proszącego głosem tak smutnym i słabym, że gubił się w zgiełku ulicznym:

— Litości, błagam... Litości...

Obok zebrała siedział pies przypięty do swego pana na łańcuszku, biedne piśko z przemoczoną sierścią, przestępujący z nogi na nogę, skowyczący z cicha. Przystanął. Pies, na widok tego drugiego towarzysza niedoli, zaskowyczał głośnie i zaczął go psikiem.

On — patrzył na zebrała: że okrywał się ciemnym płaszczem, powyrzany trzewiki, posiniąły z zimna ręką, twarz blada, bez wyrazu, z przykryniętymi oczyma, na piersiach tabliczka z napisem: „Ciężny“.

Ślepiec, czując, że ktoś stoi przed nim, powtarzał swoją zwykłą zwrotkę:

— Litości, panie... Litości...

Zebrał stał nieruchomo. Przeczodnie przyspieszał kroku i odwracał głowę. Jakas dama, zawiązana w futra, z postępującym za nią z rozpiętym parasolem, wygłoszonym łokciem, przebiegła przed chodnikiem, zakrywając sobie twarz żarłaczem i wsiadła do powozu.

Ślepiec zaczął śmiać swoim monotonnym głosem:

— Litości, państwo... Litości...

Ale nikt na niego nie zwracał uwagi. Wtedy zebrał wydobył z kieszeni dwa sous i podał mu je. Pies, widząc jego

głód, aż zawył z radości. Ślepiec nacisnął swoe drżące palce i rzekł:

— Dzięki, panie... Bóg panu nagrodzi...

Zebrał, usłyszawszy, że go nazwano panem, o mało nie zawołał:

— Nie! Nie jestem żadnym panem, biedaku! Jestem takim samym, jak ty niedzierać, jak ty...

Powstrzymał się jednak, a umiennie przemawiając do biednych, odpowiedział:

— Nie ma za co, człowieku...

Dobry pan jest, panie... Na takie zimno wyciągać rękę z kieszeni, żeby mi dać... Zła pora nastąpiła dla zebrałów, dla kak...! Gdyby pan wiedział!...

Zebrał uczył w swoim sercu bezgraniczną litość i wyjął:

— Wiem... wiem...

Potem, zapominając wobec tego biedaka o własnej niedoli, dodał:

— Od urodzenia jesteś ślepy?

— Nie... to z wiekiem przyszło... Powiedzi mi, że to choroba starości... katarakta, zdaje mi się, mówili... Ale ja wiem, że to nie sama tylko starość powoduje... To ze smutków, z płaczu... Za dużego płakałem...

Byłeś więc bardzo nieszczęśliwy?

Ślepiec zamilkł na chwilę.

— Oh! panie... W jednym roku straciłem żonę, córkę, dwóch synów... wszystko, co kochałem, wszystko, co mnie ko-

Pracownia i skład bandaży

bandaże i ortopedye, pończochy gumowe, poduszki i irygatory i t. p. również gumowe wyroby francuskie

H. BOGDANOWICZ Z PRAGI,
Kraków, ulica Floryańska l. 9. w podwórzu
poleca własnego wyrobu:

śleszczakowskich, krespi się dziś ład polski w licznych obchodach narodowych.

A obchodów takich na cześć hetmana w sukmanie, Kościuszki, odbył się w czasach ostatnich po wioskach galicyjskich legion cały. Największa ilość takich obchodów uroczystych przypada na powiat dąbrowski, gdzie wiadomościem narodowe szeregów kręgi ludowych zatęczyły aserkielę kręgi i dotarło nawet do najbardziej w ciemności pograżony zakątków, budząc drzemające masy chłop wieki do nowego życia.

Najbardziej imponująca manifestacja uczuć patriotycznych ze strony ludu miała miejsce w drugie święto Wielkonoce w Gręboszowie, rodzinie wiośce szanowanego piosła i piosłarza ludowego Jakóba Bojki.

Po południu zgromadziły się ogromne masy ludu tutej za wsią Gręboszowem, przed domem gospodarza Janasa i używały się w obłamywaniu piosł. Czoło pochodu tworzyły masyseraję w aszerach dzieci szkolne, w śliczne stroje krakowskie ubrane, dale sięgające olbrzymie rozmiarów portret Kościuszki i inne obrazy patriotyczne, potem piosłarski mienisz, anankomile wywyższony chór wiościaków, którzy śpiewali różne pa tryotyczne pieśni, wrzeszcząc ciąglej się nie przelicezone tłumy ludności, która zeszła się tu by uroczystością a najodleglejszych wiosek. Impończyły pochód przeszli przez wsi i zatrzymali się dopiero przed budynkiem szkolnym. Drobną na niestęty tylko cząstka uczestników mogła się pomieścić w aszerzej piosł szkolnej, gdzie powitany grzmiącym oklaskami, przemówił do zebranych piosł Bojki i w anankomile — jak aserze — mowie przypomniał alchuzom piekne karty z polskich dziejów, przedstawił dawną i dzisiaj szłą dół wiościaków, wspomnił o Konstytucji Majowej, o bojskich kościelnickowskich i wyjaśnił wiościaków idealną w sukmanie w swaj w piosłomienich słowach zgromadzonej lud do oświecania się wzajemnego, a piosł do do przyspieszenia chwili obudowania wolnej, niepodległej Ojczyzny.

Potem toczyła się asercka pogawędka o różnych kwiatkach białych, a dopiero późnym wieczorem zaczęli uczestniczyć się roz chodzić.

Świądek.

Biała. (Zamach na żonę i samobójstwo. —

Ogień od pioruna). Mateusz Kreisz, ślujący przy szkole przemysłowej w Białku, był od dłuższego czasu ze żoną w niezgodzie. Żona zamieszkała na wsi i poczyniła starania o separację. We wtorek przyszedł Kreisz do żony, zamknął drzwi na klucz i strzelił do niej z rewolweru dwa razy. Nie trafił jej jednak, potem uciekł. W kilka godzin później analeziono Kreisza w Starym Białku, obok kościoła niezłającego już. Zastrzelili się.

W tych dniach, podczas burzy, uderzył piorun w plebanię w Wilkowicach kolo Białej i kapalił ją. Wskutek wiatru przeszedł ogień na sąsiedni budynek. Po dwugodzinnej natężonej pracy zdołali straż ochotnicy z Wilkowic, z Bystrzy i z Buczynowa kościoł i sąsiednie budynki uratować.

Wybór upełniający piosła na sejm krajowy z okręgu wyborczego miasta Białej (w miejsce dra Zasarskiego, który złożył mandat) rozpisał na niemiastnictwo na 7 czerwca, a wybór upełniający piosła na sejm krajowy z większych piosłodłości całego obwodu krakowskiego (w miejsce zmarłego dra Piotra Górskiego) na dzień 21 czerwca.

Zgromadzenie ludowe w Lwowie urządził w poniedziałek 23 b. m. piosłowie: dr Grek i Rotter w sprawie wyodrębnienia Galicji, aby się z p. Gajdańskim rozprawił w jego własnym siedzibie.

Zatarg w seminarjum przyw. św. Rodziny.

Niesłychany sposób polemiki — Odezwa Ks. Zbyszewskiego. Konferencja nauczy cici. — Odezwa uczennicy. Słobko o seminarjum św. Rodziny.

Stosunki, panujące w przyw. seminarjum św. Rodziny, które spowodowały całe gro no nauczycielskie oraz prawie wszystkie uczone do porzucenia tego zakładu, znalazły jaskrawe a nadzwyczajne przykre oświe tlenie w oświecie niefortunnego kierownika tegoż seminarjum, ks. Leona Zbyszewskie go, ogłoszonej wczoraj w „Głosie Narodu“.

Jedeli kto nie mógł do tej pory zrozumieć psychologicznego motywu niezwykłej i jak na nasze stosunki, solidarności im

ponajęcej secesyj nauczycieli i uczenie zakładu, temu należy tylko polecić lekturę odezwy księdza kierownika, a nabierze z niej należytego wyobrażenia o stosunkach, jakie panowały w tem szczególnem seminarjum przywalmem. Odezwa Ks. Zbyszewskiego jest sama przez się najlepszym argumentem obrony grona nauczycielskiego w obec rady szkolnej — i zarazem wyrokem potępienia dla kierownika zakładu. Nie mamy miejsca, aby w całości wspominać odezwę tu przytoczyć; odsyłam interesujących się tą sprawą do „po czynego“ „Głosu Narodu“. Zaznaczamy jeno, iż wprost trudno pojąć, że pęda g, że kapłan, że sędziwy człowiek wazył się na podobnie niegrzeczny zajądł tu w publicznej polemice, że nie wahał się młotać osobistych obelg w twarz licznemu gronu ludzi poważnych, między którymi znajduje się szereg osobistości zasłużonych na polu pedagogii i zajądłszy od wielu lat miru i powatnia w szerokiach stercach społeczeństwa! Ks. Zbyszewski odważył się o tych ludzich pisać w gazecie, że „popelnili prawdziwy zamach na cudzą własność“, że ich „pi smo zbiorowe było wysocy nieprzytłoczone i kłamiwe“, ich „roboła nierzetelna i grzeszna...“ Ks. Zbyszewski katechizę zakładu zarzuca „nieślusznemu pretensy“, najstarsze nauczyciele, znanej i powszechnie po wżanej w mieście, impulsię „grubawego i organizowanie spisku i strachu z całym a paratem socjalistycznym kłamiw o aszerstew, obelg i gróźb“, dyrektora spo twarza że „pod jego rzekomym kierunkiem uczono się, leniwo i niedokładnie etc. etc.“

W tem sposób piosł kierownik zakładu, w tem sposób polemizuje pedagog. Takt, wyrozumiałość, powaga, zrozumienie ducha czasu i potrzeb społeczeństwa: oto niezbędne kwalifikacye pedagoga, dlo którego należytego prowadzenia zakładu wychowawczego. Czy jednak Ks. Zbyszewski powyższe kwalifikacye posiada i czy jako kierownik daje pożądaną rekojmie, na to pytanie każdy faeno sobie sam odpowie po przeczytaniu rzeczony odezwy.

chało... O mato sam nie umarłem, wy zdrowiałem jednak... Ale nie mogłem już pracować... I przysłała nęda... aszra nęda... Nie każdego dnia jadam, tak!... Od wczoraj nic w ustach nie miałem prócz kawałka chleba, którego połowę spo dałem... Za to, co dostaliśmy od pana, kupię sobie trochę potrawy na dzisiaj i na jutro.

Żebrak poruszał drobną monetę w głębi swojej kieszeni. Macał ją, obracał, rozdawał większe sztuki od mniejszych wśród resztek tytoniu i suchych orzechów chleba. Należycy szludmascie sous i kręki:

— Chodź ze mną. Zimno tu. Pójdziemy się posilić!

Ślepiec poczerwieniał z radości i wyjął:

— Oh! panie... za bardzo pan dobry... — Chodź...

Ujął go pod ramię, starając się nie dotykać swojej odziedzi, żeby nie uczył jego wilgotnej i zbyt lekkiej materii.

Ruzyh w drogę. Piosł z nosem do góry, z naszczerwanym ustami, przewijał się uważnie między przechodniami. Szli tak długo, wrzeszcząc ślanieli przed małą restauracją na jakiejś ciemnej ulicy.

Żebrak otworzył drzwi i rzekł do ślepieca: — Wejdźmy...

Wyszedł w jadłodajni stół niedaleko

pieca, kazał mu usiąść i sam kolo niego usiadł.

Robotnicy jadli w milczeniu na matych, ciężkich talerzach. Ślepiec, uwolniwszy psa z łańcucha, wyciągnął ręce do ognia i westchnął:

— Dobrze tutaj...

Żebrak przywołał posługującą dziewczynę i powiedział jej:

— Zupa i mięso.

— A dla pana? — zapytała dziewczyna.

— Nie.

Kiedy postawiono przed nim zupełną i mięso, zabrał się ślepiec do jedzenia powoli, nic nie mówiąc. Żebrak spoglądał na niego, krając kawaleczki chleba, które podawał psu, siedzącemu pod stołem.

— Napij się teraz kieliszek wina — rzekł do ślepieca, gdy ten już zjadł zupę i mięso — to cię postawi na nogi!

Potem zawołał na dziewczynę:

— Ile?

— Siedemdziesiąt pięć centimów.

Zapłacił, zosławił dwa sous napitku i kazał wstać swemu towarzyszyowi. Kiedy się znów znaleźli na ulicy, zapytał:

— Daleko stąd mieszkasz?

— Gdzie jesteśmy?

— Pod dworcem Saint-Lazare.

— Dostę daleko... Sympiam w szopie, po drugiej stronie wody.

— No, to poprowadź mnie kawalek. Ślepiec podziękował, nie chciał już przyjąć tej przysługi:

— Nie... nie... szkoda trudu...

Żebrak, sam nie wiedząc dlaczego, czuł się niewypowiedzianie szczęśliwym, tak szczęśliwym, jak nigdy jeszcze nie był. Szedł milczący, zatopiony w marzeniach bez końca, nie myśląc nawet, że on także nie jadt od wczoraj, że nie miał gdzie spocząć, zapominając o swojej nędzy, o swoich łańcuchach i że był żebrakiem. Od czasu do czasu odwywał się do ślepieca:

— Czy nie za przedko idę?... Czy nie jesteś zmęczony?...

Ślepiec pokorny i wdzięczny, odpowiadał:

— Nie... oh! nie, panie!

A on uśmiechał się na te nazwę pana, kołysany złudzeniem, jakie dawał tamtemu, a jakie mu znów tamten oddawał, że jest szczęśliwym, miłośnym bogactwem...

Kiedy doszli do wybrzeża, ślepiec, czując chłód niedalekiej wody, rzekł:

— Teraz trafilej już sam... Mam psa...

— Tak, opuszczę cię — rzekł żebrak, jak we śnie.

Bo dziwna myśl przodziła się w nim: nagle: ten cud, którego tak bardzo i tak często pragnął, czy nie stał się właśnie? Czy nie miał kilku chwil złudzenia szczę

Kapelusze

(Firma swraca uwagę Szanownej P. T. Publiczności w Jej własnym interesie, na dokładny adres).

w wielkim wyborze piosła po cenach niskich. Przyjmuje również wszelkie reperacye, pras wania, przerszania kapeluszy męskich, damskich i dziecięcych.

Antoni Jarosz

Kraków, Stawkowska 11 (obok Grand Hotelu).

Zrewą samo życie dało już księdzu kilka przemożnych odpowiedzi. Działaność pedagogiczną ks. Zbyziewskiego poznaliśmy po owych. Seminarium św. Rodziny posiada dziś jego uczennice, mieszkające w internacie i kilkanaście przychodni — a wampim bardzo, czy znieśnienie opłat wpisowego i cennego znacz większą ilość pakietów do zakładu pod takim kierownictwem, jakkolwiek wypełnienie rządowych szkół uświadamia szczytności ni-jednego prywatnego zakładu i zmusza panienki do uczęszczania do prywatnych seminarjów.

Artykuł ks. Zbyziewskiego wzbudził bardzo opinię publiczną i oczywista nie pozostanie bez odpowiedzi. Grono nauczycielskie przyw. seminarjum pod kier. dyr. Gebhardta zbiera się w sobotę na konferencyę, na której uchwalą dalszą akcyę. Uczennice zaś tegoż seminarjum, poruszono boleśnią napadną na swych nauczycieli ułożyły (zupelnie samojstnie) odezwę, która ponżej dosłownie zamieszczamy:

Odezwia uczennice seminarjum św. Rodziny
„Nie jeden z czełsteliów, przeżywały pod pieł potajem, umieszczony, z pocztąk zdziwi się, potem może oburzy, że dziesięć młot, że uczennice śmiały występować z odeszwaniami w publicznych gazetach.

Przedewszystkiem zwracamy uwagę na to, że jako uczennice seminarjalne pochodzimy przeważnie z domów uboższych i że jeszcze przed akczeniem lat 20 bdyśmy zmuszone nie zapracować same na siebie; i to też nie dziwne, że wśród naszych trudnych warunków materyalnych, wśród ciągłej walki z przeciwnościami musiała przynajmniej znać cenniejszą część z nas wyrobić sobie poważny piągląd na ludzi i życie.

To też sorała nieporozumień w seminarjum, do którego uczęszczaliśmy, nie wchodziło bliżej w powody zatargu, których sążnienie do nas jako do uczennice nie należy, przedstawiła nam się następująco:

Z ks. Zbyziewskia, my uczennice zakładu św. Rodziny miałymy bardzo małą styczność, poznaliśmy Go jednak o tyle, że mogliśmy zauważyć, iż to człowiek etycznie daty, który potrzebę dalszego pokolenia nie rozumie i nie chce do żadnych, wprost koniecznych wymagań teraźniejszej młodzieży się przychylić, mimo, że podobnie jak wszyscy pokł dą w niej nadzieję, zakłada ją seminarjum. Ten poczciwy starszerek, z którego zakładu natępnymy zmusi nas sam do tego, zabierając nam najpierw ulubionego profesora, potem p. dyrektora, za którym postępnie uczyliw, postępnie nale grono na

asych „knochanych nauczycielek i profesorów.

Daś niedość, że ks. Zbyziewski naraził nas na różne przykrości i sgrzyoty, ale nadto rzucił błotem na tych, których nauczaliśmy się z całej duszy szanować i cenić, jak na to prawdziwie sadogaję. Nie należy do tych, którzy powołując się na prawo, wyki palid masy za sobą, dlatego prosimy o wyki zakłd św. Rodziny, a szczególnie ks. Zbyziewskiego, aby w swej dobroci zaniechał rzucać obelgi i szlabania Tym, co nam swoją prawdziwą dobroć i szczerotę i miłość młodzieży tyle razy okazał — byśmy, pomijając zapamiętany przynajmniej siwą głowę ks. Zbyziewskiego uszanować mogli.

Przedewszystkiem żądamy słowem uczciwych dziesięć, że nikt nas nie zmuszał, nie namawiał, nie buntował, ale same przeszliśmy do nowego seminarjum, otwartego na sądanie naszych rodziców pod tym samym dyrektorem wraz z całym gronem nauczycieli (bez wyjątku). Rodzice i my zrozumieliśmy dobitnie potrzebę solidaryzowania się z całym gronem nauczycielskiem, między którym największą sympatją i uczciwością się ks. katecheta, p. dyrektor i p. Mianebowa, dla której wprost dość słów uwielbienia nie mają uczennice a która tak niedość i nie słownie została obrażona przez tego, w którego zakładzie pracowała całą duszą do założenia, dopóki zbyt ciężkie warunki nie zmusiły ją do natępnienia.

Kurs III w imieniu całej szkoły sam pod dyr. J. Gebhardta.

Znacząco, że odezwę jest napisana z naszym własnym inicjałami i zastrzegamy się przed zarzutem, że nas do niej namawiano lub zmusano.

Sposób polemiki ks. Zbyziewskiego zniewala nas jeszcze do szczegółowszego oświelenia niektórych kwestyj, związanych z prowadzeniem tegoż seminarjum. Oto ks. Z. yszewski twierdzi, że statut nie dozwala czerpać z zakładu zysków. Dotkliwe obciążenie budżetu zakładu wykazuje jednak, że zakład niósł ostatnimi czasy prawie dziesięć tysięcy koron z tego dochodu. Mimo to ks. Zbyziewski nie zgola nie był na urządzenie zakładu, nie zaopatrzył go w żaden zbiory i przyrządy. Kilka map — oto były jedne środki pomocnicze przy nauczaniu w seminarjum św. Rodziny; wykłady fizyki i chemii odbywały się zgola bez aparatu, do historii naturalnej żadnych nie ma okazów, co wszystko wprost uraga zasadom nowoczesnego nauczania i dziwimy się, jak

mogło być tolerowane przez władze szkolne.

Ale szczególny kierownik zakładu odważa się pisać o całym swoim gronie naukielskim w ten sposób:

„Jeżeli do tego dochodzi, że, jak teraz się przekonywamy po ich odejściu, jak się, lewoli i niedokładnie uszono pod reżymem kierunkiem Dyrektora, który toleruje takie opuszczanie godzin przez nauczycieli, że w marcu np. brakowało 74 godzin z ogólnej liczby 670! każdy może sądzić, czy w do brezm roku jest słotone obecnie kształcenie i wychowanie tej młodzieży?”

Co do mnie, wampim bardzo, czy dobrą jest ręka katecheta ks. Zbyziewskiego. Zarówno jako człowiek, jak jako kierownik wystawia on niechlubne świadectwo — sobie i swemu zakładowi, który wampim się długo istniał będzie nawet de nomine.

Co słycać w mieście?

KALENDARZYK.

Dziś w niedzieli Sotera. — Jutro w poniedziałek Wojciecha. — Pojutrze we wtorek Jerzego.

Niedziela.

Teatr miejski. O godzinie 3 po południu „Birbant“, trywialna komedia w 4 aktach Oskara Wilde. (Ceny zniesione do połowy).

O godzinie 7 wieczór „Bulawa Smiały“, dramat w 3 aktach St. Wyspiańskiego.

Święcone:

w Szkole krakowskiej o 8 wieczór;

w Szkole podgórskiej o 7 wieczór;

w słow. kupców i młodzieży handlowej o 7 wieczór;

w słow. „Gwiazda“ o 4 pop.

w Tow. wateratów wojakowych w sali „Przajski“, ul. św. Tomazsa, o godz. innej po południu.

Podstępnienie nowego lokala i święcone w „Elentary“, Rynek Główny 17, o godzinie 6.30 wieczór.

Walec ogromadzenia:

Cechu browarów w sali Museum przemysł. o 2 pop.

Miejaki Kasy chorych o 3 po południu.

Festyn w parku dr Jordana na cele „Domu zdrowia“ Bratniej Pomocy Zakopiańskiej.

Regulacya Rudawy. Komisyja rządowa ukonstytuła już rokowania z właścicielami gruntów, przez które przeprowadzone zostaną regulacyjne koryto Rudawy. Konstorska wykupna gruntów i domów satał zastawiony i przesłany do zatwierdzenia władzom wyższym.

Jak wiadomo nowe żółtąkę Rudawy pójdie od t. zw. jaru na Woli Justowickiej bakiem Rpn od strony Zielonki i koło klasztoru P. Norbertanek będzie uchodzić do Wisły. Jednym słowem koryto Rudawy przy parku dr Jordana będzie zmiesione i essay pane, a Rudawa pójdie żółtąkiem dzisiejszej młynówki. Nowe żółtąkę Rudawy będzie odpowiednio wyprostowane, uregulowane i pogłębione, a prawie satał rasy szerokie od obecnego. Z obu stron będzie Rudawa obwałowana wysokimi wałami.

Kompozytorski koncert Zeleńskiego, zapowiedziany przez Tow. muzykę na dzień 23 b. m. odłożony został na piątek d. 11 maja. Zwłokę tę spowodował wyjazd orkiestry 100 p. na czas świąteczny, waktnek czego próby musziały być zawieszone. Ponadto p. Oleksa zaangażowana na występy

ścisła... To, czego, w jego wyobraźni, nie mogły mu dać: ani dobrobytu, ani zbytek, ani miłość, czy nie dała mu droga zrobiona z tym biedakiem?.. Czy ten ślepiec przypuszczał, że się opiera na ramieniu podobnego do niego żebraka? Jemu samemu, czy nie zdawało się, że jest bogaczem, czy nie doznawał jeszcze kiedyś takiego urzucia niezmiernego, niczem nie zamąconej radości, jak tego wieczora?... Podczas gdy tak roztępniał, marzenie zaczynało przyskać Rzeczywistość zacierała zwolna urzucia... złudy.

— Tak... opuszczę cię, — powiedział po raz drugi.

Doszli do środka mostu. Przystanął przetrząsając kieszenie, aby zobaczyć, czy jeszcze w nich paru souts nie znajduje... Nic, nie już nie miał.

Wtedy wziął na rękę ślepieca i ścisnął go długo, a kiedy mu ten mówił:

— Dajęte panu... Proszę mi powiedzieć swoje nazwisko, ażebym mógł w modlach moich powtarzać...

Szeptał z cicha:

— Szal... Nie warto... Wracaj teraz... To ja jestem szczęśliwy... Do widzenia... Zrobił kilka kroków, stanął, wpatrując się w wodę, która przed nim drgała, rzekł jeszcze raz głośniej:

Do widzenia...

I naraz przeskoczył parapet.

...Głosny plusk wody... wołania: na pomoc... Na brzeg!...

Ślepiec, osupiały, potrącony przez biegnących przechodniów, rzeczał:

— Co to jest?... Co się stało?...

Jakiś paupier, który go o mało nie przewrócił, odpowiedział mu, nie zatrzymując się:

— Włóczęga się utopił!

Ślepiec wzruszył ociężałe ramionami i szepnął:

— Temu przynajmniej nie brakło odwagi!...

Tracił potem psą nogą i powoli ki się dalej, badając grunt laską, z twarzą zwróconą ku niebu, z bezwiednie przygarbionym grzbietem.

Włm. Z. Kłosicki.

Czekoladę mlezną orzechową
Czekoladę zdrowia wanilową, własnego wyrobu, poleca

Adam Piasecki
Kraków, Długa 1. 10.
Floryańska 1. 2 (Hotel Orzełowski).

do opery warszawskiej, dopiero 8-go maja przybył białe mogła do Krakowa, dla odprawy prób, a III aktu „Stary bałwi”. Chodzi o, jak i orkiestrowe próby są już w pełnym toku pod kierunkiem autora.

Białoty do nabywa w Towarzystwie muzycznym.

Zjazd Rejonowy w Krakowie odbędzie się niedługo, w czasie od 1 do 4 lipca b. r. Zaproszenia imienne, rozdane w kwietniu przeszłego roku, zachowały swą ważność i upoważniają zaproszonych do zgłaszania się po karty uczestniczenia, które za 10 koron wydawał białe sekretarz komitetu prof. dr Wiktor Czernek (Kraków, ul. Graniczna, nr 7, II p.).

Odczyty Staraniem Koła Słowackiego T. S. L. odbędzie się następujące odczyty w lokalu „Elentury” (Bryk główny 17, II p.): dnia 21 b. m. o godzinie 6 wieczór p. G. Hamfelmie; p. t. Mierzyński Romanowski, poeta-powstaniec; dnia 28 b. m. p. Wł. Korycki p. t. Humor Słowackiego; 5 maja p. dr Stępowickiego p. t. Nowe drogi pracy dwiostowej u obcych i u nas; 12 maja p. J. Strokowej p. t. O obowiązku pracy nad oświatą ludu.

Cena miejsce: krzesło 60 hal, wstępn 20 hal.

„Elentury”. Poświęcenie nowego lokalu dla Towarzystwa w Ryńku głównym 17 dokonano dziś w niedzielę wieczorem Zarząd głównego ks. pof. Wojciech Bielski z Krośna.

Stow. gospodnio-szynkarwie urzędują wale zebranie swych członków w poniedziałek 23 b. m. o godzinie 4 pop. w sali radu miasta. Na porządku dziennym: połączenie Stow. gospodnio-szynkarwiego ze Stow. kawiarzy w jedno Stow. przemysłowe oraz wybory nowego wydziału.

W razie braku kompletno odbędzie się walec zgrom. w następnym poniedziałek 30 b. m.

W Czytelnim im. Kilińskiego ul. Długa 1. 5 odbędzie się w poniedziałek 23 b. m. o 8 wiecz. odczyt p. T. Buły p. t.: „Idea przewodnia powstań polskich”. Wstęp bezpłatny dla wszystkich.

Angażowanie artystów. Dyrektor teatru krakowskiego p. Solaki zaangażował w dal szym ciągu na scenę krakowską, panng Annę Sznaga Zieliską i p. Wacława Szymorakięgo. Na scenę krakowską odcodzi przeto ze Lwowa nadb pięć: pp. Węgrzyn, Węgrzynowa, Fritsche, młody artysta, postawa i apogobem gry przypominający Kamińskiego, Zieliską i Szymorakię.

Okręgowy urząd pośrednictwa pracy. W piątek odbyło się posiedzenie komisji rady miejskiej, wydelegowanej dla załatwienia okręgowego sądu pośrednictwa pracy.

Przewodniczył wiceprezydent Obyliski, referował z ramienia magistratu dr Kunanicki. Referent przedstawił wynik rokowań magistratu z powiatami autonomicznymi wielkimi i krakowskimi, tudzież projekt statutu dla urzędów, który prawdopodobnie umieszczone zostanie w budynku gminnym przy ul. Jaskonowskich.

Obie rady powiatowe zgodziły się na założenie wspólnego okręgowego urzędu pośrednictwa pracy i przyjęły statut z drobnymi zmianami.

Z „Sokoła” krakowskiego. Przypominamy, że dziś w niedzielę święcenia w krakowskim „Sokole”.

Nie należy wątpić, że ta tradycyjna uroczystość zgromadzi liczne grono druhów.

W sprawie delożowania stróża w domu przy ul. Floryańskiej 1. 80, który wywołał ogromne kilogodzinne zbiegowisko uliczne, tak, że interwencyja policyi była konieczna, otrzymujemy od właściciela kamienicy p. Dawida Kehna „sprostowanie”, w którym nam pisze:

„Niesiodłem jest z prawdą, jakobym był rogiem wian na stróża mego, Piotra Jedynaka, z tego powodu, że odmówił miycia pójść w niedzielę Wielkanocną i lub w inne święto, prawdą natomiast jest, że mnowa pismem przyjąłem Jedynaka na stróża za wypowiedzeniem 14-dniowym, że Jedynak nie pełnił należycie swoich obowiązków, że z tego powodu wypowiedziałem mu służbę z dniem 15 kwietnia b. r., że Jedynak nie obchodził oddać dobrowolnie mieszkanie swemu następcy, że skutkiem tego przy dyrekcyi policyi, jako władza kompetentna, zostałem usunięty, że Jedynak ma dwoje, a nie asektofor dzieci i, że bez czyjkolwiek interwencyi zwróciłbym na wnieńsienie rzeczy do mieszkania”.

Okradziony starosta w Brzesku. W sobotę popołudniu zakończyła się trzydniowa rozprawa przeciw 9 oskarżonym o współpółctwo w okradzeniu starosty p. Trzaskowskiego w Brzesku. Ferdynand Frączek oskarżony został na 6 miesięcy ciężkiego więzienia, Mojżesz Vogelhut na 2 miesiące, Adam Miłera i Felwel Wachstatter na 6 tygodni, Do ba Wachstatter na 1 miesiąc, Samuel Vogelhut na 3 tygodnie, zaś Michał Węgiel, Stefania Nelza i Natan Heller zostali uwolnieni. Co do świadka Cilly Wachstatter zastrzeżili sobie prokurator skargę o krzywoprzysięstwo.

Upadek z 2 pięt. W piątek wieczorem przy ul. Koletek 1. 1 spadł z balkonu II go piętra Roman Piłtrel, uderzył 3 klasy wydziałowej i omdlał ciężkie kontuzje, między innymi prawdopodobnie złamanie podstawy czaszki. Zawezwane pogotowie ratunkowe

zastało go prawie nieprzytomnego, w stanie groźnym. Po tymczasowym zaopatrzeniu posztawiono chłopa na opiesie ratnicy i do nowego lekarza.

Poświęcenie lokalu. W sobotę przed południem poświęcił ks. Konrad Gubaszewski nowy lokal zakładu artystyczno-poświatowego rezbarskiej p. Zygmunta Wałarskiego, przeniesionego do domu przy ulicy Floryańskiej 1. 28 i urządzony z największym europejskim komfortem.

Zakład ten posiada na składzie bardzo ładne obrazy i wykonuje wszelkie roboty wchodzące w zakres: posztawienie-rezbarskiej. Odpowiadzi redakcyi P. T. K. Prosimy bardzo o dalsze korespondencyje, a zarazem o adresy osób, którymby należało posłać artykuły okazowe dziennika jako domniemanym przysłym prenumeratorem.

Raut fiolkowy pod kluczem.

Przed kilku dniami zamieściliśmy wszystkie dzienniki krakowskie komunikat „komitetu”, iż w salach starego teatru odbędzie się „raut fiolkowy” na cele dobroczynne.

Raut się jednak nie odbył, z przyczyn niezależnych od komitetu, albowiem tenże znalazł się nagle pod kluczem. Aranzarami dobroczynnego przedsięwzięcia było grono ekspertów gimnazjalnych, zwanych ze swych sprawek i ze swej aroganczyi „eleganccy” na braku krakowskim, którzy przy tej sposobności chcieli się porządnie obładować. Pomysłowi ście na parki sposób! — młodziścy zarzucili całe miasto elegancjami zaproszeniami, sprawili sobie pięciątkę z napisem: „Raut na cele dobroczynne w Krakowie”, na wszystkich rogach ulic policili rozłożyli wielkie niebieskie aże — a sami poczęli obchodzić zamknięte domy, celem rozprzedaży biletów, przyjmując z wdzięcznością nadadki.

Dopiero wczoraj rano wpadła policya na ślad tego w swoim rodzaju genialnego komitetu i zajął się głównymi „folkami” Mur... i W... Baczeli młodzieńcy, którzy w podobne sprawki mieli już niejednokrotnie styczność z policyą, usiłowali z początku tłomaczyć się, że dochód z rautu będzie rzeczywiście przeznaczony na cele dobroczynne. Zapytani jednak o pieniądze ze sprzedanych biletów — przyznali się, że zapłacili konsta zaproszeń i plakatów, zapłacili za pokój, który wynajmali na „posiedzenie komitetu” a resztę wynoszącą około kilkadziesiąt koron, przetrwali na nocnych hulankach. Wobec takich wynajdów, pp. komitetowych przytrzymaono i osadzono w aresztach policyjnych. Celem wyłączenia innych komitetowych „folków”,

Tragiczno-nastrojowa historia wiosenna.

— O —

Sposób wyrażania się w najwęższej liczbie wierszy.

Mzyl deszcz.

To kwiecień.

Pora deszczów.

I chłodu też.

Bum...

To kapie z rynny.

A oto planty.

Ona i on.

— Kocham! — szepnął.

Co? — nie dosłyszała.

— Kocham.

— Kogo?

— Panią!

— Czyaby?

— Bodajem skiał!

— Mnie?

— Tak!

Ona apłonięła.

I znów cisza.

Ona przerwała ją:

— Skąd pan wie?

— Ze co?

— Ze kocham?

— Kogo?

— Kogo?

— Ze kochasz mnie?

— Panią?

— Tak.

— Bo eruje.

— Co?

— Miłość.

— Dla mnie?

— O tak!

Pauza.

— A wikt? — zauważyła.

— Jest!

— Gdzie?

— Tu!

— Niby jak?

— Natychmiast!

— O, o!

— Zapal.

— Maszynista?

— Et...

— Wępie skąd z pi!

— Poeta.

— Rohiewicz?

— Bard!

Zwów spadł liść.

Zasnowało milczenie.

Ona wstała, on drżał.

— Mów — rzekł z mocą.

— Ze co?

— Tak czy siak?

— Wępie... nie!

On zbliżył ją mur.

— Jany? — szepnął.

— O tak!

— Kt?

— On.

— Co za on?

— Rzeźnik Piotr.

— Wpianiał jak król?

— Niebardzo.

— Wępie co?

— Bogaty.

— Odebrła.

— Padi strzał.

— On dal strzał.

— Padi: juz trap!

— Zwów spadł liść.

— Ona patrzy w dal.

— Jej twarz to stał.

— Z za drzew szedł św.

— Szedł Piotr.

— Miał nos jak pigid.

— I trzasł też miast.

— Z za zęby brzał śmiech.

— To ona śmieje się..

— I wita go.

— O zia, o zia!

— To są kobiety!

— Brrr!

Karol Orlecki

MAŁARZ

Kraków, ul. Garbarska 12.

Podjęmuje się malowania sal, pokoi i kościołów farbami olejnymi, kazińnowymi i klejowymi, również malowania i lakierowania drzwi okien, portali, fasad i wszelkich robot w zakresie malarstwa wchodzących.

Ża wykonanie wszelkich robot rzecze sumiennoscią i rzetelnoscią po najprzystępniejszych cenach. Połączając się WW. Kiełczom, PP. Arcytektem i Budowniczym i PP. Publicznosci.

